

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 48/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], ktoré zastupuje JUDr. Dušan Divko, Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia ich základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 15. apríla 2015 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 377/2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľky“), ktorou sa domáhali zrušenia v záhlaví označeného rozhodnutia Krajského súdu Nitra (ďalej len „krajský súd“), a to pre porušenie čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v dôsledku nedostatočne určeného okruhu spoluvlastníkov ako právne legitimovaných subjektov v zmysle § 91 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a § 139 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

2. Ústavný súd sa zoznámil s obsahom sťažnosti a ňou napadnutého rozhodnutia a dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

3. V konaní o sťažnostiach [čl. 127 ústavy a § 49a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] sa ústavný súd ako súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) obmedzuje na posúdenie, či rozhodnutím všeobecného súdu alebo postupom predchádzajúcim jeho vydaniu neboli porušené ústavou zaručené základné práva a slobody. To znamená, že ich ochrana je jediným dôvodom, ktorý otvára priestor na zásah do rozhodovacej činnosti všeobecného súdu, čo platí aj pre prípadné prehodnotenie jeho skutkových zistení alebo právnych záverov. Povahu takého porušenia však nemožno priznať akémukoľvek jeho pochybeniu alebo nezákonnosti.

4. Pre posúdenie, či skutkové a právne závery obsiahnuté v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu nemali za následok porušenie práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, bolo rozhodujúce, či medzi nimi nie je daný „extrémny rozpor“ alebo či v nich prípadne nemožno z iného dôvodu vidieť prvok svojvôle. V tejto súvislosti je namieste zdôrazniť, že záver o tom, či ne/došlo k správnej identifikácii predmetných nehnuteľností a či teda ako žalovaní mali vystupovať aj iné osoby (bývalí urbarialisti či Slovenský pozemkový fond), je záverom skutkovo-právnym, ktorý riešili (mohli riešiť) iba všeobecné súdy podľa tretej časti Občianskeho súdneho poriadku; preto táto námietka v konaní pred ústavným súdom nemôže obstáť. Navyše, sťažovateľky ani nie sú oprávnené v tomto konaní namietat' procesnú ujmu iných subjektov práv než svojich.

5. Definícia účastníka sporového konania je rýdzo procesná, bez vzťahu k hmotnému právu. O tom, kto bude účastníkom rozhoduje žalobca; na to nemajú ani súd, ani žalovaný žiaden vplyv. Otázka subjektívnych práv a povinností, o ktorých sa má v konaní rozhodnúť, je otázkou vecnej legitímácie, ktorú posudzuje všeobecný súd v príslušnom konaní. Konanie o určenie vlastníckeho práva je konanie sporové bez procesného inštitútu, t. j. nerozlučného spoločenstva či už na strane žalobcu alebo žalovaného. Preto aj výsledok konania vo forme

rozsudku sa vzťahuje len na tie subjekty, ktoré boli účastníkmi konania. Ale aj keby v napadnutom postupe krajského súdu bolo možné vidieť určité formálne pochybenie v zmysle námietky sťažovateľiek, táto skutočnosť nemôže založiť u nich porušenie ústavou zaručených práv.

6. Možno teda zhrnúť, že ústavný súd nevidel v argumentácii sťažovateľiek žiadnu skutočnosť, ktorá by nimi vedenú polemiku s právnymi závermi krajského súdu posúvala do ústavnoprávnej roviny. Napadnutým rozsudkom preto nedošlo k porušeniu ich ústavou zaručených práv. Za týchto okolností preto ústavnému súdu nezostávalo iné, než ich ústavnú sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2016